Р Е Ш Е Н И Е
№ 42046

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 13 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5878** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на К. В. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4332-001111/06.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ гг от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Моли атакуваната заповед да бъде отменена. Представя подробни писмени бележки /л. 38/. Претендира разноски.

Ответникът оспорва жалбата. Представя подробни писмени бележки /л. 35/. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 06.03.2026 г. на С. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В ЗПАМ е прието, че лицето управлява лек автомобил Х., лична собственост по договор за продажба от 04.12.2025 г., който е с прекратена регистрация от 05.02.2026 г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, тъй като ППС не е пререгистрирано.

На водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ от 28.02.2026 /л. 7/.

Приложена е справка за процесния автомобил /л. 13/, в която е отразено, че е налице договор за продажба на 04.12.2025 г. във връзка с док. № 7518/04.12.2025 г. на нотариус 566. В

справката е отбелязано, че във връзка със същия документ от нотариус 566 регистрацията на ППС е прекратена по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на 05.02.2026 г.

Представени са заповеди за компетентност /л. 27 и сл./.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно чл. 145, ал. 2 ЗДвП приобретателят на регистрирано пътно превозно средство е длъжен в едномесечен срок от придобиването да го регистрира на свое име. При неизпълнение на това задължение в двумесечен срок регистрацията се прекратява служебно чрез отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

В случая жалбоподателят С. е придобил процесното МПС на 04.02.2025 г., не го е перерегистрирал в двумесечен срок, поради което служебно е прекратена регистрацията му на 05.02.2026 г. Управлението на автомобила след прекратяването на регистрацията представлява нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, за което чл. 175, ал. 3 ЗДвП предвижда наказание лишаване от право да се управлява МПС.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з" от ЗДвП постановява временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, извън случаите по букви "а"–"ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. Съгласно подб. "гг" мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца, наред с другите изрично изброени хипотези, и за нарушенията по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, каквото съдът намира, че е извършено от С., с оглед непререгистриране на автомобила в двумесечен срок и управляването му след този срок, когато служебно е настъпило прекратяването на регистрацията.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията и не е знаел за това обстоятелство. Разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП не предвижда задължение за уведомяване на собственика, като такова не е установено и в чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Жалбоподателят не е трето лице, на което автомобилът е предоставен за управление, а самият приобретател /видно от справката на л. 14/, върху когото законът възлага задължението за регистрация. Следователно той е знаел датата на придобиването и е бил длъжен да съобрази последиците от неизпълнението на това задължение. Твърдяното незнание за конкретния момент на служебното прекратяване не обосновава незаконосъобразност на наложената мярка. В горния смисъл са напр. Решение № 4054 от 15.09.2026 г. по адм. д. № 740/2026 г. на Административен съд – Хасково; Решение № 6780 от 27.07.2026 г. по адм. д. № 1075/2026 г. на Административен съд – Бургас и др.

Неоснователно е и позоваването на Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС по т. д. № 3/2022 г., Първа и Втора колегия на Върховния административен съд.

Същото се отнася до административнонаказателната отговорност при управление на МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Настоящият случай е различен, тъй като регистрацията е прекратена на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП поради неизпълнение на задължението на приобретателя за пререгистрация, при което законът не предвижда уведомяване. Поради различието във фактическите състави разрешението на тълкувателното постановление не е приложимо към настоящия спор. В този смисъл са напр. Решение № 237 от 23.02.2026 г. по адм. д. № 1377/2025 г. на Административен съд – София-област; Решение № 3107 от 21.09.2026 г. по адм. д. № 453/2026 г. на Административен съд – Плевен и др.

Приложената мярка съответства и на целта на закона по чл. 171 ЗДвП за осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. При установените материалноправни предпоставки административният орган действа при условията на обвързана компетентност, като временното отнемане на свидетелството за управление е ограничено до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 105 евро юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. В. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001111/06.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която на С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ гг от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА К. В. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: